

37. механизовани батаљон Треће бригаде КоВ

НАЈБОЉИ У КОПНЕНОЈ ВОЈСЦИ

Припадници куршумлијског батаљона вредно признање заслужили су квалитетним, инвентивним, професионалним и пожртвованим обављањем важних задатака у виду обезбеђења административне линије и контроле Копнене зоне безбедности, одржавања и унапређења оперативних способности јединице, учешћа са великим бројем људи и средстава на великим здруженим тактичким вежбама, пружања помоћи локалним властима или ангажовања у мировним операцијама

Пише Зоран МИЛАДИНОВИЋ

Фото: Зоран Миладиновић

Архива Треће бригаде Копнене војске

Велики је подвиг када припадници једне војне јединице заслуже признање најбољег батаљона у Копненој војсци Војске Србије, поготово када се зна да у том виду има на десетине батаљона, како у саставу бригада, тако и самосталних, који професионално, ефикасно, пожртвовано и часно обављају сложене, често тешке и опасне задатке. Признање за најбољи састав Копнене војске у прошлој 2023. години, у конкуренцији јединица ранга батаљон – дивизион, размештених у петнаест гарнизона и пет гарнизонских места на простору од Бачке Паланке на северу, па до Бујановца на југу Србије, припало је 37. механизованом батаљону Треће бригаде из Куршумлије. Поменути чињеница основни је разлог да у разговору са командантом батаљона потпуковником Мирославом Бобићем и његовим сарадницима покушамо да проникнемо у тајну успеха те јединице која годинама обавља важне задатке попут обезбеђења административне линије и контроле Копнене зоне безбедности, одржавања и унапређења оперативних способности јединице и учешћа са великим бројем људи и средстава на здруженим тактичким вежбама. Не сме се заборавити да су и активности у делу пружања помоћи локалним властима, ангажовања у мировним операцијама и логистичке подршке за гарнизонско место Куршумлија и све јединице које извршавају задатке у неком тренутку на овом простору учиниле да квалитетан, инвентиван и професионалан начин рада припадника куршумлијског батаљона постане препознатљив много даље од Топлице и Треће бригаде Копнене војске.

ПОМОЋ ЗА СУГРАЂАНЕ

Куршумлија је живописно поткопаонишко место у близини административне линије према Косову и Метохији, познато у Србији по јединственом геоморфолошком феномену Ђавољој вароши и бањама са лековитим водама попут Куршумлијске, Пролом и Луковске. Помислило би се да у војној јединици, у том малом градићу, можда и нема много људи из Куршумлије и околних места, али помисао вара, пошто окосницу 37. механизованог батаљона чине управо официри, подофицири, професионални војници и цивилна лица из Куршумлије и Прокупља, а мањим делом и из Лесковца и Ниша. Занимљиво је да у батаљону ради велики број људи који имају дуги стаж рада у Куршумлији

или Топлици, многи и више од двадесет година, тако да се слободно може рећи да они годинама у Касарни „Топлички устанак” граде војни колектив налик породици. Ове речи у потпуности важе и за команданта 37. механизованог батаљона потпуковника Мирослава Бобића, који у Куршумлији већ две деценије обавља различите командирске и штабне дужности, почев од командира вода до команданта батаљона.

– Много времена проводимо заједно, како у касарни, тако и реализујући обуку и друге задатке на „Пасуљанским ливадама”, другим полигонима, стрелиштима и базама у Копненој зони безбедности. Сарадња је неопходна, упућени смо једни на друге, солидарни, међусобно повезани чврстим нитима другарства и пријатељства. Односи у батаљону су малтене као у свакој породици, која, наравно, не одступа од оног што живот и рад у војсци чини специфичним, а то су надлежности, субординација и друге околности које су предуслови за успешан рад једне војне јединице – говори потпуковник Мирослав Бобић.

У куршумлијској касарни „Топлички устанак” се поред 37. механизованог батаљона налази и 38. механизовани батаљон којим командује потпуковник Бојан Станковић. Сарадња између два батаљона је одлична, а припадници два састава често су заједно на вежбама, другим задацима и активностима, међу којима се издваја и култура сећања на оне који су дали животе

Потпуковник
Мирослав Бобић

Капетан
Милош Јанковић

Поручник
Јована Николов

Водник прве класе
Драган Тодоровић

за своју земљу. У касарни се на значајне датуме окупе и чланови породица погинулих припадника, њихови пријатељи, саборци из некадашње 354. пешадијске бригаде, представници општине Куршумлија, али и општине Кикинда, као и чланови који негују традиције ослободилачких ратова. Суштина је да су припадници батаљона пуни пијетета за све који су погинули и страдали, како у рату 1999, тако и у претходним ратовима. Успоставили су одличну сарадњу са мештанима села Игриште, којима су пружили помоћ у подизању споменика погинулим војницима чувеног Гвозденог пука.

– Радо се одазовемо захтевима цивилних власти за пружање помоћи нашим суграђанима. Тако смо се, на основу захтева града Куршумлије, ангажовали на уређењу корита реке Топлице и реке Косанице, како би се превентивно деловало на могућност стварања бујичних поплава – истиче потпуковник Бобић.

Пројекти цивилно-војне сарадње нису реткост у општини Куршумлија. Санитетска екипа 37. механизованог батаљона често обилази насеља у руралним срединама, у којима су мештани позних година удаљени од града и прве амбуланте.

– Пројекат „Војни лекар на селу” изводи се ради пружања помоћи и вршења превентивних прегледа. Протеклих година у општини Куршумлија обишли смо више од 15 села, као што су Добри До, Црвеника, Ћаке и друга удаљена насеља. Извршили смо превентивни преглед више од 70 лица. Ове акције реализујемо у сарадњи са локалном самоуправом, домовима здравља и црвеним крстом – каже поручник Јована Николов.

ЧУВАРИ МИРА

Села у близини административне линије са Косовом и Метохијом, попут Рашевца, Дабиновца, Трмке или Великог Трна, обилазе припадници 37. механизованог батаљона са база у Копненој зони безбедности. Помажу и они оболелим и немоћним људима у старачким домаћинствима, поправе пут до тих села, али њихова основна улога је да гарантују безбедност у опустелим засеоцима. На том простору, у близини некадашњег магистралног пута Ниш–Подујево, било је у прошлости много безбедносних проблема, поготово у периоду после рата 1999. године. Албанци из подујевске општине су тада нападали припаднике МУП-а, поста-

вљали mine по путевима и нападали на људе у тада незаштитеној Копненој зони безбедности. Сада је српско становништво неупоредиво безбедније и сигурније, захваљујући свакодневном ефикасном, пожртвованом и професионалном ангажовању старшина и војника куршумлијског батаљона, што не значи да су безбедносни изазови на том простору потпуно нестали.

– Наш батаљон са база „Велики трн”, „Шушњак” и „Трмка” обезбеђује тај део административне линије према Косову и Метохији – каже потпуковник Мирослав Бобић. – Већи део нашег људства се, заправо, свакодневно налази у простору, будно мотри и чува мир у овом подручју. У протеклом периоду није било инцидентних ситуација и стање безбедности се може оценити као стабилно и мирно. Лица која пронађемо у бесправној сечи шума, шверцу или другим нелегалним активностима предајемо полицији. Важно је и што имамо планску и организовану сарадњу са КФОР-ом, која се реализује кроз састанке официра за везу на локалном нивоу, једновремене патроле и осматрачнице.

Стрми и кривудасти путеви који из Куршумлије воде ка базама у Копненој зони безбедности као да већ говоре да се приближавате подручју на коме се живот одвија по неким другачијим законима и правилима. Базе су нека врста малих касарни, специфичне по томе што су сви њени припадници на борбеном задатку. Први поглед на неку од патрола са база говори да оне нису збир једноличних и механичких радњи, већ, напротив, узбудљиво преплићање војничких поступака, захтевности патролних

МУЛТИНАЦИОНАЛНЕ ОПЕРАЦИЈЕ

Батаљон из Куршумлије учествује у припремама и упућивању припадника у мултинационалну операцију у Либану, у саставу пешадијске чете Треће бригаде Копнене војске. Претходна смена вратила се крајем децембра 2022, док следећа, са тридесет припадника батаљона, креће у јуну ове године. Досадашња сазнања говоре да припадници 37. механизованог батаљона изузетно успешно извршавају задатке у мировним мисијама.

стаза, тренутних догађања и асоцијација на протекала збивања. Јасно је и да у обављању патрола нема рутине, пошто се увек крећу другим правцима и у различито време, док се најмање једна трећина патрола обавља ноћу. Прелази се и по десетак километара дневно, стрмим теренима, са усецима, низбрдо, узбрдо, шумом и голетима. Чланови патроле труде се да буду неприметни, тихи и да се увек појаве на другом, неочекиваном месту. Нема сумње да су баш зато чврста препрека за све оне који би хтели да административну линију пређу ван дозвољених места.

Комплексни задаци обезбеђења административне линије према Космету и контроле Копнене зоне безбедности захтевају и свеобухватну припрему за све који одлазе на базе и то без обзира на то колико су их већ пута обављали. Припреме подразумевају садржаје из здравствене, стручне, материјалне и

морално-психолошке проблематике, али и обуку за све специфичне дужности на задацима обезбеђења административне линије, било да је реч о војницима који крећу у патроле, водичима паса, возачима, куварима или механичарима. Познато је да све базе морају имати аутономност у раду, као и да војници после патролирања, осматрања, заседа и других дневних задатака морају имати уређене просторије у којима могу да попију чај, поједу укусно спреmlену храну и одморе се у топлим простријама до следеће патроле.

ОБУКА ЗА САВРЕМЕНО БОЈИШТЕ

Нема здружене тактичке вежбе са бојним гађањима на којој нису учествовали и припадници 37. механизованог батаљона. Није у питању само учешће, већ и импресивни резултати које су постигали, пошто је по правилу резултат тактичког и ватреног рада јединице оцењиван одличном оценом.

– За нас је веома важно што смо на вежбама стекли искуство у извршавању задатака са јединицама других родова и вида РВ и ПВО. Осетили смо извршење задатака у дневним и ноћним условима, лети и зими, уверили смо се да наши минобацачи могу да осветле бојиште и да на малом географском простору можемо да изводимо бор-

бена дејства у садејству са специјалним или хеликоптерским јединицама наше војске. Учествовали смо од 2022. године до данас на две вежбе на карти, једној тактичкој вежби са бојним гађањем, три здружене тактичке вежбе и пет показних вежби. Сада се припремамо за вежбу „Вихор 2024”, која ће бити реализована у априлу – тврди командант батаљона потпуковник Мирослав Бобић.

Обука у механизованом батаљону је специфична и разноврсна, пошто треба оспособити професионалне војнике различитих специјалности попут нишанџија оператора, возача борбених возила пешадије и чланова искрчног одељења. Ваља напоменути да сваки члан посаде борбеног возила пешадије зна да замени гусенице на борбеном возилу, баш као што возач камиона мења гуму.

– Упорност у спровођењу константне и непрекидне обуке наших припадника посматрамо као приоритет у раду, те у складу са тим организујемо и непрекидно спроводимо обуку. Трудимо се да у садржај обуке усвојимо и применимо сва нова сазнања везана за савремено бојиште, како бисмо правилно употребили сву технику која је модернизована у претходном периоду. Снага је у људима, због тога се трудимо да међуљудски односи буду на највишем нивоу, јер нашу јединицу

ДАН СЕЋАЊА

У куршумлијској касарни „Топлички устанак“ 24. марта ове године обележен је Дан сећања на stradale у агресији НАТО-а на СР Југославију. Свечаности је присуствовао и начелник Генералштаба Војске Србије генерал Милан Мојсиловић, који је положио венце крај Споменика жртвама ратова 1999–2000. у Куршумлији и крај спомен-обележја у част погинулих припадника Војске Југославије у Касарни „Топлички устанак“ у том граду. Генерал Мојсиловић је, одајући пошту жртвама агресије, истакао да припадници Војске Србије с поносом чувају успомене на војнике и старешине који су погинули бранећи отаџбину, али и на све припаднике снага безбедности који су страдали у агресији на нашу земљу.

Дану сећања у куршумлијској касарни присуствовали су, поред делегације Војске Србије, делегација општине Куршумлија са председником општине Војимиром Чарапићем на челу, породице погинулих, делегације СУБНОР-а, УРВС, ветерана Куршумлије и других патриотских удружења. Спомен-обележје у касарни налази се управо на месту где су пале прве бомбе из НАТО авиона 24. марта 1999, када је погинуло једанаест припадника из команде некадашње Треће армије и 354. пешадијске бригаде. Обележје је посвећено и двадесет тројици старешина и војника који су погинули у каснијем периоду рата.

чине прво људи а затим техника и опрема – подвлачи командир чете капетан Милош Јанковић.

Водник прве класе Драган Тодоровић посебно истиче квалитет рада професионалних војника у механизованом батаљону.

– Они су несумњиво дорасли задацима који се пред њих постављају. Константном обуком оспособљавају се и унапређују оперативну способност наше јединице. Често нам долазе и војници на добровољном одслужењу војног рока. Са њима је задовољство радити, то су млади, мотивисани људи, спремни за стицање нових знања – каже водник Тодоровић.

Велику мотивацију за обучавање припадника батаљона и врхунске резултате на вежбама представља свакако и модернизација технике, наоружања и опреме којом располажу. У току је осавремењавање основног борбеног средства – борбеног возила пешадије М-80А кроз уградњу савремених средстава телекомуникације. Чланови посаде борбеног возила добили су нове аутомате модуларне М21, који имају боље карактеристике од ранијих и повећавају ватрену моћ механизованог одељења за непосредну блиску борбу. Захваљујући модернизацији јединица је опремљена и дроновима, који се користе на свим задацима, како у Копненој зони безбедности, тако и на вежбама или током оспособљавања за масовну употребу дрона. ■

